

bedres gennem særlige Love. Men, affeet herfra, er der, mig bekendt, ikke nogen Forskjel, der skulde kunne bevirke en væsentlig Forskjelighed i Pensionerne efter de nævnte to Love, og det synes mig da, at man handler meest forstandigt ved at tage den Lov, som erkjendes baade fra Formens og Concipistens Side at være den bedste (S. N. Hansen: Vedtagen af Rigsraadet). Ja, Rigsraadet har dog ogsaa kunnet gjøre noget Godt, og blandt Andet troer jeg saaledes, at det er almindelig erkjendt, at Pensionsloven af 1858 i alt Fald er bedre end Loven af 5te Januar 1851.

Fleertallets Forslag har et Fortrin endnu, som efter min Mening ikke hidtil er kommet frem, det nemlig, at dets Bestemmelser netop synes at være vel skillede til at opnaae det Diemed, som man dermed tilsigter, nemlig en deelviis Dækning af Pensionsbyrden. Ved at betragte Pensionerne vil man nemlig see, at det er væsentlig den høiere Levealder og de høiere Gager, der frembringe den store Pensionsbyrde, men hvis man vil see paa Livrentetabellerne, saa vil man finde, at det ogsaa netop er i de høiere Levealder og ligeoverfor de høiere Gager, at Afdragene forslaae noget, hvorimod det for de smaa Gager og de kortere Tjenesteaar saagodtstom ikke vilde være Umagen værd at beregne dem, dersom de ikke dannede Begyndelsen til den Scala, som siden stiger med saa overordentlig Hurtighed. Men netop derfor har jeg tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at det efter min Mening er uret mod Embedsmændene, selv om man nu vil paalægge dem de foreslaaede Afdrag, at man saa dog ikke standser tiide, men tvinger dem til at vedblive at holde den indgaaede Hazardcontract eller rettere sagt at fornye den indgaaede Hazardcontract saa langt ned i Tiden, at ethvert forstandigt Menneffe kan sige sig selv, at han kun kan tabe ved Fortsættelsen. I saa Henseende er det ikke nok, at man til vist Tidspunkt fritager dem for Afdragene — thi det er det Mindste — naar man alligevel tvinger dem til fremdeles at vedblive at omsætte den Livrente, som de skulde have, til ny Livrente. Denne vorer, som sagt, med ganske overordentlig Hurtighed, og kan blive til en meget betydelig Sum,

naar vi først komme op til 50—60 Aars Alderen. Jeg seer ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at paalægge Embedsmændene nogen Byrde i saa Henseende, der ikke staaer i Forhold til det, som man vil opnaae, og jeg finder derfor, at der maa være et Tidspunkt, hvor man maa søge at forlige Vedkommendes Frihed med Statskassens Fordringer. Jeg antager, at et saadant Tidspunkt vil være naaet, naar vedkommende Embedsmand har naaet 50—60 Aars Alderen, eller, høit regnet, 65 Aars Alderen. Da bør han altsaa efter min Mening have Lov til at nyde sin Livrente eller til at faae den — hvis han vil, og hvis der fra Livrenteanstaltens Side ikke er Noget til Hinder derfor — converteret til en vis Pengefum.

Jeg gjentager endnu engang, mine Herrer, — og dermed skal jeg slutte — at jeg troer, at de Foranstaltninger, som kunne træffes gennem Lønningstovene og gennem den hele Organisation, som derved forberedes, ville være tilstrækkelige til at hidføre en Besparelse, og det en tilstrækkelig Besparelse, saavel i Pensionsvæsenet som i Administrationsudgifterne i saa Henseende. I det jeg, som sagt, henviser til de Bemærkninger, jeg fremsatte i næstforrige Møde, og hvoraf De ville see, med hvilken rivende Hurtighed Pensionsberettigelsens Begyndelse i Forhold til Levealderen er stegen, skal jeg gjentage, at De ikke ad nogen anden Vej uden ad den af mig saaledes foreslaaede hverken hurtigere eller omfangsrigere, ville komme til det Resultat, som De ønske. Men ville De ikke lade Dem noie med dette, saa kan jeg ikke skjønne rettere, end at den Vej, som af Fleertallet er foreslaaet, er den, der ved nærmere Behandling vil føre til det heldigste Resultat.

B. Christensen: Som Medlem af Udvalget har jeg sluttet mig til det Forslag, der nu foreligger fra Fleertallet, og jeg vil vedkjende mig, at jeg har sluttet mig til det med Barme og alt det Eftertryk, jeg kun har formaet. Jeg har nemlig i dette Forslag seet et virkelig praktisk Skridt til en Forbedring i det Bestaaende endog for Embedsmændenes Vedkommende, hvis Stilling i Samfundet es-